

STRENGELLIEN SUKUSEURA RY

Tervetuloa
elokuussa
sukuseuran
50 -vuotis-
juhlaan
Kuopioon.

Jäsenlehti 1 – Kevät 2023

Hinta 5 eur.

- ***Vuosikokous Helsingissä 21.8.2022 s.11***
- ***Minun tarinani s.22***
- ***Haluamme ikuistaa sukusi historian s.26***

Tässä numerossa

- 2 Sisällysluettelo
- 3 Pääkirjoitus
- 4 50 -vuotisjuhla Kuopiossa 26.08.2023
- 5 Strengellit Koivistolta evakkoon ja Elna-äiti emännäksi Hajalan Takalaan
- 11 Vuosikokous Helsingissä 21.8.2022
- 16 Muistoja menneiltä vuosilta
- 20 Kirkottaminen
- 22 Minun tarinani
- 26 Haluamme ikuistaa sinun sukusi historian
- 27 Porvoon Strengellit
- 29 Kätevä emäntä: *Terttu Leipoo*
Jaanan smoothie

ME TEIMME LEHDEN

TOIMITUS | Strengellien Sukuseura ry/Brown
TAITTO JA ULKOASU | AD Tarja Hasan
PAINO | Painotalo Grafirai Oy
PAINOS | 150 kpl

YHTEYSTIEDOT:
Strengellien Sukuseura ry
Kaupintie 15 C 30, 00440 Helsinki
www.strengell.suvut.fi
www.facebook.com/Strengellien
www.facebook.com/groups/sukuseurastrengell
(sukulaisille tarkoitettu keskusteluryhmä)
hallitus@strengell.suvut.fi
sihteeri@strengell.suvut.fi

STRENGELLIEN SUKUSEURA RY

(perustettu 4.11.1973 Kuopiossa)

SUVUN ESIMIES

Jari Strengell
21.08.2022 – 2024

STRENGELLIEN SUKUSEURA RY:N HALLITUS

21.08.2022 – 2024

PUHEENJOHTAJA

Leena-Kaarina Brown

VARAPUHEENJOHTAJA

Irmeli Hoffren

RAHASTONHOITAJA

Jaana Salminen

JÄSENET

Pia Hoffren
Tuula Johnsson

VARAJÄSEN

Anitta Johnsson

Kannen kuva:
Kuopion kaupungin
kuvapankki.
<https://www.kuopio.fi/kuvapankki>
Veljmies, kuvaaja
Vincent Sierra, 2014.

Kannen kuva: Markku Strengell

PÄÄKIRJOITUS

Strengellien sukuhistoriaa ja -tarinoita, 50 -vuotisjuhlavuoden sukukirjaan.

Kirja on siis jatkumoa seuramme perustajan, sukututkija Erkki Strengellin laatimasta sukukirjasta, Tarkoituksenamme toteuttaa kapeampialainen, suku- ja henkilöhistoriasta kertova versio uudeksi sukukirjaksi. Sukukirjan sisältönä tulisi olemaan useamman sukuhaaran lähihistoria, sukupuu, perhe- ja sukutapahtumien valokuvat ja kiinnostavat sukutarinat.

"Tämän päivän suuri kysymys on "juuret", missä olen syntynyt, missä kasvanut ja millaisia olivat esivanhempani? Juuriemme tunteminen antaa meille omasta itsestämme ja taustastamme, sekä varmuuden siitä, että jopa eri puolilla maailmaa meillä on samaa verta ja sukua olevia veljiä ja sisaria, jotka ovat meidän kaltaisiamme ja joiden on luon-

nollista tuntea lämpimäsi meitä kohtaan. Emme ole yksin, vaan kaikkien paineiden ja kriisienkin keskellä meillä on tunne, että "veri on vettä sakeampaa".

"Vahva kiinnostus menneiden sukupolvien rikkaaseen perinteeseen on johtanut sukututkimuksen nousuun erääksi suosituimmista harrastuksista. Halutaan päästä juurettomuuden tunteesta, löytää oma identiteetti sekä tajuta, että "ilman menneisyyden tuntemusta emme ymmärrä aikaa, jossa elämme", Siksi onkin luonnollista, että tällainen ajattelutapa johtaa oman suvun vaiheiden tutkimiseen ja sukukirjankin julkaisemiseen."

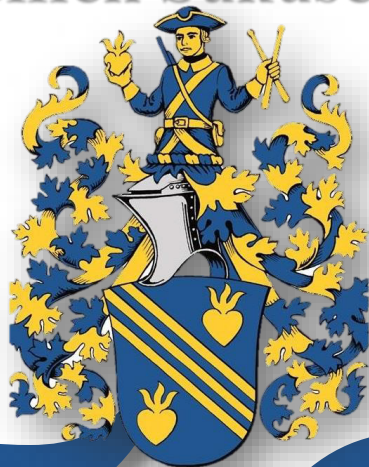
Näihin Erkki Strengellin vuoden 2005 sukukirjan sivulla oleviin mietteisiin, voimme samaistua vielä tänäkin päivänä. ♦

Hyvää Strengellien Sukuseura ry:n 50 -vuotisjuhlavuotta! Tavataan Kuopiossa 26.08.2023

Leena-Kaarina Brown
(Enni Kaarina Strengellin tytär)
Strengellien Sukuseura ry:n
puheenjohtaja

Strengellien Sukuseura ry:n

50

vuotisjuhla Kuopiossa

26.08.2023

Scandic Kuopio Satamakatu 1, 70100 Kuopio.
Puh +358 300308454. Sähköposti: kuopio@scandichotels.com

PÄIVÄLLÄ kiertojelu klo.14.00 - 15.00 ♦ ILLALLA 50 -vuotisjuhla klo.17.00 - 23.00
Sitovat osallistumismaksut (*maksua ei palauteta*): Aikuiset 55,00 €. Lapset 0 -15 v. ilmaiseksi.
Aikuisten ja lasten nimet on ilmoitettava meille, sähköpostilla sihteeri@strengell.suvut.fi tai
kirjeitse Strengellien Sukuseura ry. c/o Brown. Kaupintie 15 C 30, 00440 Helsinki
Maksut suoritetaan viimeistään 15.07.2023 mennessä tilille: Strengellien Sukuseura ry.
Pankki: NORDEA. IBAN: FI27 1330 3000 1379 53. BIC: NDEAFIHH. Viitenumero: 233

STRENGELLIEN SUKUSEURA RY • JÄSENLEHTI 1/2023

Strengellit Koivistolta evakkoon ja Elna-äiti emännäksi Hajalan Takalaan

Kevään 2022 jäsenlehti n:o 1:ssä kerroin
sukutarinaa omasta sukuhaarastani otsikolla
Kuopiosta Koivistolle, savolainen
Strengell-suku Karjalassa.
Kerroin myös hiukan itsestäni
syksyn 2022 sukukokouksessa.

Talvisodan syttyessä Strengellien
perhe evakuoitiin Juupajoelle. Kun
jatkosota alkoi ja rintama vakiintui,
perhe siirtyi 1942 takaisin Koivis-
tolla. Äitini Elnan veljet Eero, Eino ja Ensio
olivat kaikki rintamalla. Vanha K. J. Strengell
taas oli asettunut poikansa Hanneksen luo
Pälkäneelle. Suurhyökkäyksen alettua ke-
sällä 1944 Koivisto evakuoitiin 15.6. Koti oli
venäläisten hallussa jo 19.6.1944. Enni-tädin
päiväkirjan mukaan sinne jäivät perheen
sika, lammas sekä koira ja kissa.

Perhe evakuoitiin Halikon Hajalaan eli
nykyisen Salon alueelle, jonne sijoitettiin en-
sin Koiviston kauppalan väkeä. Lopulta asuk-
kaat levitettiin melko laajalle alueelle Paraisil-
ta Pornaisiin asti. Jalmari Strengellin perhe
asettui aluksi Hajalan Saarimäen koulun
opettajan Anselmi Hinkan saunarakennuk-
seen keskellä Hajalan kylää. Jalmari itse jäi
Uttiin, koska hän oli VR:n palveluksessa ja
rautateitä paikkaamassa.

Kun sota päättyi, sodasta selvinneet vel-
jekset asettuivat myös Hajalaan. He kuiten-
kin löysivät nopeasti toiset kortteerit, Eero
lähti jopa Ruotsiin, Ensio taas Kouvolan seu-

duille ja Eino Saloon. Äitini puolestaan palve-
li Hajalan kauden jälkeen jonkin aikaa mm.
Halikon Joensuun kartanon keittiössä, jossa
oppi nopeasti erittäin nykyaikaisen ja hyvän
keittotaidon. Käsistään käteväänä hän toimi

*Vihkikuvassa ovat vanhempani
Elna os. Strengell ja Lasse Laiho*

STRENGELLIEN SUKUSEURA RY • JÄSENLEHTI 1/2023

myös Salossa hattuliikkeessä kouluttautuen hatuntekijäksi.

Hajalassa nuori väki tutustui nopeasti toisiinsa ja niinpä isäni ja äitini löysivät toisen sa jossain kylän yhteisissä riennöissä. Kaarinasta kotoisin ollut isoisäni Vilho Laiho oli ammattipehtoori ja hän osti ennen sotia 1938 itselleen oman tilan Hajalasta hankkimalla omistukseen kolme lohkotilaa. Tila oli kooltaan hiukan alle 40 hehtaarin tila, josta peltoa oli 25 hehtaaria. Isäni ja äitini menivät Hajalassa naimisiin syyskuussa 1948. Isäni Lasse oli tämän perheen ainut poika. Tila siirtyi isälleni isoisän eläköidyttyä 1960-luvulla.

1950-luvun radion kuuntelua Halikossa

Synnyin tähän perheeseen elokuussa 1950 ja veljeni Jari pari vuotta myöhemmin. Kotikyläni Hajala oli tuolloin hyvin vireä ja aika omavarainen. Kylässä oli oma rautatieasema, posti, poliisi, pankki, osuusmeijeri, puhelin-keskus, neljä kauppa, kunnalliskoti, koulu, muutama pienyritys ja tanssilava. Kylä sijaitsee vanhan pääväylän suuren rantatien ja rautatien varrella.

Kuvassa ukkini Jalmari Strengell, isäni Lasse Laiho, minä Jorma K. Laiho ja veljeni Jari J. Laiho

Suurin kiinnostukseni jo noin 5-vuotiaasta asti oli tekniikka ja erityisesti lentokoneet. Lukemaan opin heti kansakoulun alussa ja opettajani rouva Rannikko ehdotti pakolliseksi

lukuläksyksi satukirjoja. Yläkoulun puolella oli viikoittain illalla auki aikuisten kirjasto, johon olin tutustunut isäni kanssa. Isä oli himolukija, joka luki kaikkea. Pyysin rouva Rannikolta lupaa saada lukea satukirjojen sijaan aikuisten puolen tietokirjoja. Tähän hän toki suostui ja äkkiä aukeni kiehtova maailma. Etenkin kaikki poikien askartelukirjat ja tietokirjat tulivat tutuiksi.

Helsingissä asuvan tätini Ennin mies Topi oli teatterinohjaaja, jo nuorena ison kasan kirjoja hankkinut herra. Topi, Enni ja serkkuni Leena-Kaarina vierailivat usein meillä ja niinpä Topi kuultuani luku-harrastuksestani toi minulle kasan Nuoren Voiman Liiton kirjoituskilpailuissa voittamia teoksia. Joukossa oli mm. Ilmari Jäämaan Nuorten Kokeilijain ja Keksijäin kirja ja Agfan valokuvausopas, mutta myös runsaasti vanhoja klassikoita.

Tekninen askartelu, lennokkien väsääminen ja kaikenlainen kokeilu sai uutta vauhtia. Iän varttuessa etenkin velipoika Jari innostui myös kirjojen kemia-alueen. Vedyn, ruudin ja muun paukahtelu tuli tutuksi. Jarilta tuhoutui ainakin yhdet housut, muuten säästyimme pahemmilta vammoilta

Lyseoon vai yhteiskouluun, kouluun oli pyrittävä

Koulupuuhat menivät sen verran hyvin, että neljän kansakouluvuoden jälkeen keväällä 1961 tuli ajankohtaiseksi oppikouluun meno. Pojista ei enää ajateltu tulevan maanviljelijöitä. Kauniina kesäpäivänä äiti vei minut Salon Yhteiskoulun pääsykokeisiin, jotka läpäisin kakkosena.

Yhteiskoulu sijaitsi sopivasti näköetäisyydellä 1960-luvun alussa rakenteilla olleesta Saloran TV-tehtaasta. Salon kirjasto oli myös kokoelmiltaan jo toista luokkaa kuin vaatimaton kyläkirjasto. Toinen tärkeä harrastus oli suunnistus, sen parissa kuluivat yleensä kaikki kesäajan viikonloput.

Omat radiovastaanottimet kotona

Eräältä suunnistusreissulta Ruotsista isä toi tuliaisina Sonyn AM-taskuradion. Paremminkin toimi isovanhempien vanha putkiradio sekä vähän myöhemmin Siemensin pieni matkara-

dio, jossa oli nyt myös ULA. Takalan tilan erillisessä mainiossa puusaunassa oli myös radio. Se oli Jalmari Strengellin vanha radio, joka sai lempinimen Elmeri. Saksalaiset "Hit-paraden"-lähetykset ja Radio Luxemburg kuuluivat hyvin. Lauantain toivotut osuivat myös hyvin saunailtaan.

Huomattava parannus laitekantaan tuli Jarin nauhurihankintojen myötä sekä saatuamme modernin ASA-radion. Tässä vaiheessa veljesten vinttikamariin ilmestyivät myös levysoitin sekä itse tehdyt diskovalot. Itse tehdyillä radioilla myös Turun asema kuului hyvin.

Serkkutyttö Irmeli peloteltiin puolikuoliaaksi asentamalla kaiutin makuuhuoneen sängyn alle ja käyttäen radiota vahvistimena matkimme Jarin ja serkkuni Pertin kanssa lähitalossa muka asuvaa Suvanto-vainaan haamua. Omat puhelinjärjestelmät kaksikerkiseen kotitaloon ja metsämajaamme oli taas toteutettu Jarin naapuritaloista keräämillä paikallisparistopuhelimilla, monet aika komeita antiikkivehkeitä. Pikkuveli kauppiashenkisenä äkkäsi pyytää niitä naapureilta, kun Hajalan kyläkeskus automatisoitiin.

Kuvassa ylioppilas Jorma K. Laiho.

Ylioppilaskirjoitukset 1969 keväällä menivät hyvin, yleisarvosanaksi sain Laudatur. Sen verran trendihenkeä minussakin oli, että päällä ylioppilaskesäjuhlassa oli valkoinen poolokauluspaita, jossa solmion sijaan hieno Kalevala-korun riipus. Riipus oli lehtemme päätoimittajan eli Leena-Kaarina Brownin ideoita.

Alvar Aallon jäljille Otaniemeen?

Päätin hoitaa armeijan ennen opiskelua sekä pyrkiä vapaaehtoisena Ilmavoimien Viestiin, lentäjäksi minusta ei vasenkätisenä ollut. Jari-veli sen sijaan pääsi lentäjäksi. Polille pystyi pyrkimään heti ja syksyllä oli mahdollista suorittaa ensimmäisiä kursseja ennen armeijaan menoa.

Alkukesä meni pääsykokeisiin valmistautuessa. Eräs älynväläys oli harjoitella opiskelijaelämää ja pyrkiä ensin myös arkkitehti-osastolle. Olen ollut aina arkkitehtuurista kiinnostunut. Omituiseen ideaan johti myös serkkuni Leena-Kaarinan yllytys. Leena-Kaarina kokeneena graafikkona varmaan olisi kokeet selvittänyt. Minulla tie katkesi puolivälin karshintaan. Varsinaiset insinööripuolen pääsykokeet menivät sitten mukavasti. Pääsin sisään, pisteet riittivät oikein hyvin sähkö-osaston elektroniikkapuolelle. Kutsu Ilmavoimien Viestikouluun tuli sekin samoihin aikoihin ja vanhemmat lopettivat hermoilun.

Syyskuun alku sujui nopeasti Otaniemessä. Asuin Enni-tädin ja Leena-Kaarina serkun alivuokralaisena keskellä Helsinkiä Eerikinkadun ja Annankadun kulmassa. Opiskelin hetken Otaniemessä ennen sotaväkeen menoa.

Tikkakoski kutsuu ja upseerin uralle

Ilmavoimien Viestikoulu Tikkakoskella odotti sitten lokakuussa 1969. Sotilasura eteni mukavasti ja olin Haminaan komennettävien joukossa. Tuohon aikaan ilmavoimien viestimiehet komennettiin Haminaan RUK-kurssille. Haminan aika viestikomppaniassa oli antoisa kokemus. Kurssin nimi oli SAINT eli "Pyhimys" tuolloin suosittu TV-sarjan mukaan.

Palattuamme heinäkuussa Tikkakoskelle pääsimme harjoittelemaan esimieshommia Naarajärven kesäleirille. Leirin jälkeen juuri päättynyt aliupseerikurssi piti komeat kurssijuhlat Tikkakoskella. Oppilaskunta oli kutsunut daameiksi paikallisen emäntäkoulun tyttöjä. Me kokelaat olimme mukana esimiehinä. Siinä kutsuttujen joukossa sattui olemaan tuleva vaimo Leena. Leena oli kotoisin Hankasalmeelta ja päässyt ylioppilaaksi samana vuonna kuin minäkin ja oli nyt emäntäkou-

lussa. Yhteinen taival alkoi siitä ja Jyväskylä sekä Hankasalmen tienoot tulivat hyvinkin tuntuiksi. Treffimatkat Hankasalmelle ja Jyväskylään tosin olivat aika pitkiä.

Otaniemeen sähköosastolle ja avioon

Armeijasta vapauduin syyskuun alussa 1970, joten opiskelu Otaniemessä alkoi saman tien. Alkusyösyn asuin taas Enni-tädin hoteissa Eerikinkadulla. Lopulta pääsin jonotuksen jälkeen kahden hengen kämpppään Otaniemeen. Aikanaan 1973 keväällä muutin Leenan kanssa Otaniemen teekkarikylän perhekaksioon. Saman kesän juhannuksena menimme myös Hankasalmella naimisiin.

TKK:n harjoitteluoheen mukaan aluksi oli suoritettava muutama kuukausi ns. miljööharjoittelua konepajalla. Koulun ilmoitustaululta löytyi sopiva paikka Salon Sokeritehtaalla. Pistin paperit vetämään ja nähtävästi muita halukkaita tuohon paikkaan ei ollutkaan. Moimen laitos oli toki hyvin tuttu, sinnehän ne meidän kasvattamat juurikkaat vietiin. Sokeritehtaalla varsinainen käyntiaika on aika lyhyt, vain syksy. Kesällä tehtaalla tehtiin huoltotöitä. Ahersin siellä vanhempien työntekijöiden apuna puhdistaan sokerikattiloita ja ihmetellen tavallisen tehtaan duunarin ajatusmaailmaa. Maatalon kasvatille kesä oli oikein antoisa ja valaiseva

Keken kaveriksi KOP:iin ja opiskelu kiihtyy

Miljööharjoittelu oli nyt suoritettu, joten kesänä 1972 hain töitä jo muualta. Aluksi yritin harjoittelupaikkaa suoraan Saloran tehtaalta. Sinnekin olisin päässyt. Tyttöystävä Leena oli kuitenkin samaan aikaan edennyt emäntäkoulusta Tampereen Konttoriopiston kautta työnhakuun Helsinkiin. Leena onnistui pääsemään kesätöihin Postipankkiin. Leenan esimies pyysi häntä jatkamaan vakituisena ja hän jäi Helsinkiin. Vetovoima Helsinkiin lähemmäs Leenaa oli kova.

Koulun taululla oli ilmoitus, jossa haettiin kesäksi operaattoria KOP:n tietokonekeskukseen Aleksis Kiven kadulle. Se kuulosti eksoottiselta. Taas pistin paperit vetämään ja homma trappäsi. Kesätyö siellä oli mielen-

kiintoista. Työkavereista jäi mieleen kilpa-autoilua harrastava Keke Rosberg. Operaattoriharjoittelija toki teki rutiinihommia, kantoja ja asensi isoihin riviprinttereihin paperia, magneettinauhat tietokoneen nauha-asemiin, vaihtoi magneettilevypakkoja ja korttinippuja lukijaan. Työ oli vuorotyötä, joten yövuorovikoilla ehti löhötä päivisin rannallakin, yleensä Lauttasaaren kärjessä. Asunto oli teekkari-kylässä.

Kesä kului nopeasti. Kolmannella vuosikurssilla opiskelu oli jo enemmän ammattipainotteista. Opiskelijapolitiikka tuntui tuolloin olevan kiivaimmillaan, joten päätin edetä opinnoissa niin ripeästi kuin suinkin. Pääaineeksi valitsin radiotekniikan, se kiinnosti edelleen kovasti. Toiseksi pääaineeksi valitsin sovelletun elektroniikan ja tämän lisäksi vielä mittaustekniikan.

Yleisradioura alkoi Kesäkadulla ja Mittausasemalla

Eräänä maaliskuisena päivänä 1973 S-osaston ilmoitustaululla oli mielenkiintoinen ilmoitus. Yleisradion mittausasemalle haettiin kahta kesäteekkaria kentänvoimakkuusmittausten avulla tehtäviin maaperän johtokyky-mittauksiin. Hakemuksessa mainittiin myös jotain Laajasalon mittausasemasta ja lentomittauksista. En ollut uskoa moista ilmoitusta todeksi. Ilmailua, radioita, Yleisradio ja vieläpä mittausasema. Ilmailu oli ollut lapses-ta asti haaveissa, radiot myös. Mittausasema oli jäänyt aikanaan mieleeni jostain radio-ohjelmasta, jossa mainittiin Yleisradion Laajasalon mittausaseman vastaanottaneen Sputnik-signaaleja. Sputnikkia oli seurattu jo 1957 syksyisen juurikkaan noston aikaan Takalan tilalla puimalan juurikasmaalla. Siellä se tuikki taivaalla.

Valinta meni tälläkin kertaa rutiinilla. Radiotekniikan lukijoita oli melko vähän. Muutaman päivän päästä tuli kutsu työsopimuksen allekirjoitukseen ja pomoni Osmo Koskenniemi kertoi hommien alkavan huomenna. Projektilla oli kuulemma jo kiire ja toinenkin tekkari tarvittaisiin. Yritin houkuttella muitakin tuttuja mukaan. Tästä alkoi täsmälleen 40 vuotta kestänyt urani Yleisradion Tekniikassa. Tästä kaikesta seikkailusta olen julkaissut omakustannekirjan ”40 vuotta

Yleisradioinsinöörinä”.

Yleisradion mittausaseman tehtävä liittyi moniin radioteknisiin tutkimustehtäviin. Oma tuleva diplomityöni käsitteli Suomen maaperän johtokyvyn kartoitusta. Tietoa tarvittiin laskettaessa tulevassa kansainvälisessä radiotaajuuksien jakokokouksessa asemien kuuluvuusetäisyyksiä. Kartta tehtiin tutkimalla, miten jo olemassa olevat asemat kuuluvat. Ensin teimme kentänvoimakkuusmittauksia autolla. Se osoittautui liian hitaaksi menetelmäksi ja oli epäluotettava.

Lopulta mittausaseman yleisnero Lehtorannan Väiski ehdotti mittausten tekemistä pienellä lentokoneella. Lentäminen hänelle tulla Akateemisen Lentokerhon Piper Arrowilla oli kustannuksiltaan halvempi kuin iso DC-3. Voisimme tehdä lennot omalla väellä, Väiskillä kun oli lentolupakirja.

Näin alkoi elämäni mieluisin työkeikka. Lensimme ympäri Suomea matalalla useita satoja tunteja ja saimme runsaasti mittausdataa. Talven mittaan näitä piirturirullia sitten tulkituin yhdessä tekkarikaverini Esko Huuhkan kanssa. Työhuoneemme oli komeasti Yleisradion pääkonttorin Kesäkatu 2:n 5. kerroksen tyhjä teknisen johtajan huone. Tekni-
nen johtaja Welandér oli juuri siirtynyt eläkkeelle ja uusi johtaja valittiin vasta parin vuoden päästä.

Diplomityöni valmistui keväällä 1975 parhain mahdollisin arvosanoin. Lopputuloksena oli Suomen maaperän sähkönjohtavuuskart-

ta. Siitä oli suuri apu aaltojen jakokokouksessa vuosina 1974 ja 1975. Varsinainen kokous oli Genevessä 6.10–22.11.1975. Reissuun valmistauduimme hyvin huolella. Kokoukseen osallistui yleisradion insinöörien lisäksi myös väkeä Posti- ja lennätinlaitoksen radio-osastolta.

LF/MF-kokouksen jälkeen 1977 mastoihin

Geneven aikoihin minulle muodostui mielikuva, että työt pitkien- ja keskipitkien aaltojen parissa loppuvat. Suurella vaivalla Geneven kokouksessa hankitut AM-alueen taajuudet jäivät käyttämättä. Radiotoiminta Suomessa siirtyi vauhdilla ULA-alueelle. Keskiaaltoalueen asemat ja lopulta jopa Lahden pitkäaalto-asema purettiin. Lahden asemasta tuli jopa museo.

Minä sain kuitenkin yleisradiosta vakituisen suunnitteluinsinöörin paikan 1977 perustetulla masto- ja antenniosastolla. Osasto vastasi kaikista Yleisradion lähetysasemista. Suuria asemia on 38 kappaletta ja mastojen korkeudet ovat jopa 300 metriä maanpinnasta. Ne kaikki tulivat minulle hyvin tutuiksi.

Etenin nopeasti ja olin osastopäällikkö vuodesta 1980 alkaen. Samoihin aikoihin myös perheemme lisääntyi. Perheeseemme syntyi 1977 tytär Irene ja vuonna 1981 Ismo. Molemmat ovat jo naimisissa ja kummallakin on kaksi lasta, poika ja tyttö kummallakin.

Yläkuvassa vaimoni Leena ja tyttäreni Irene Laiho

Kuvassa oikealla vaimoni Leena, poikani Ismo ja tyttäreni Irene Laiho

Työn tohinaa

Antenniasiat asemilla sain hyvälle tolalle. Mastojen dynaamiset pulmat olivat hankalampia ja monia hankalia hetkiä koettiin. Köysien ja huippusylinterien värähtelyjä raportoitin asemilta melkein joka talvi ja myös mastoon sekä köysiin kertyvä jää aiheutti ongelmia taivuttaessaan maston huippuja. Työskentely räväköiden mastomiesten parissa oli mielenkiintoista aikaa. Mitään onnettomuuksia ei minun aikani eikä myöhemmin kukaan ole Yleisradion mastomiehille sattunut.

Tähän työjaksoon liittyi monta hyvin suurta rakennushanketta. Eräs mielenkiintoinen hanke oli Porin lyhytaaltoaseman uusinta 1980-luvun puolivälissä. Ennen internetiä Suomen ääni maailmalla kuului Porin lyhytaaltoaseman kautta ja asema uusittiin.

Porin jälkeen TV3 asiakkaaksi ja omia murheita

TV3-projektin käynnistäminen heti Porin projektin perään oli seuraava suuri projekti. Sen myötä Mainostelevisio sai oman TV-verkon ja pian myös Sanoma Oy TV-4 verkon. Ne me rakensimme.

Siviilielämässä sattui samaan aikaan pahasti järkyttäviä tapahtumia. Syyskuun alussa 1985 isäni menehtyi sairaskohtaukseen vain 58-vuotiaana. Pari kuukautta tämän jälkeen äitini menehtyi tasoristeysonnettomuudessa. Tilanpito jäi tämän jälkeen Jari-veljen ja minun harteilleni. Jariin siirtyessä Ilmavoimien palveluksesta eläkkeelle 1991 tila jaettiin. Jari muutti Rovaniemeltä kotitaloomme ja minä rakensin Hajalaan Havulan tilan tontille oman kakkosasunnon.

1990-luvulla ajat Yleisradiossa muuttivat nopeasti. Vanha TV-tekniikan pioneeri-porukka siirtyi eläkkeelle ja itse etenin radio- ja TV-verkoista vastaavan Jakelutekniikan johtoon. Jakelutekniikan yhtiöittäminen oli alkanut näyttää entistä todennäköisemmältä jo kesällä 1994.

Kuva Antero Tenhunen.

Kuvassa Pyhätunturin masto.

Yhtiöön varatoimitusjohtaja ja konserni muodostuu

Digitaalisen eli entisen Jakelutekniikan yhtiöityksen yksityiskohdat olivat valmiina syyskuun alussa 1998. Tässä hankkeessa toimin projektipäällikkönä. Uusi yhtiö aloitti toiminnan 1.1.1999. Yleisradio muuttui samalla konserniksi ja aloitin tytäryhtiön varatoimitusjohtajana. Kirjavien vaiheiden jälkeen tytäryhtiö myytiin Ranskaan TDF:lle. Yleisradion teknisen johtajan erottua minut kutsuttiin koko Yleisradion tekniseksi johtajaksi vuoden 2001 alusta.

Tämä kausi on oma tarinansa. Toiminta ensin Arne Wessbergin, sitten Mikael Jungnerin ja lopulta Lauri Kivisen alaisuudessa ei ollut aina helppoa. Selvisin kuitenkin niin analogiverkon muuttumisesta digitaliseksi kuin organisaation myllerryksistäkin. Siirryin eläkkeelle täsmälleen säädetyssä iässä eli palveltuani *) Yleisradiota hiukan yli 40 vuotta ja täytettyäni 63 elokuussa 2013.

Tuon jälkeen aika ei ole tullut pitkäksi penkoessani muitakin kuin Strengellien juuria. ♦

DI Jorma K. Laiho

*) DI Jorma K. Laiho on kirjoittanut urastaan kertovan kirjan ”40 vuotta yleisradioinsinöörinä”. Kirjan voi tilata: <https://www.adlibris.com/fi/kirja/40-vuotta-yleisradioinsinöörinä-9789528009146>

40 VUOTTA YLEISRADIOINSINÖÖRINÄ JORMA K. LAIHO

”DI Jorma Laihon 40 vuoden ura Yleisradiossa kattoi ajanjakson vuosina 1973–2013. Tänä aikana Yleisradio muuttui tekniikaltaan hyvin omavaraisesta yhtiöstä enimmäkseen ostopalveluja käyttäväksi mediataloksi.

Monet yhtiön omat tekniset toiminnot on nyt ulkoistettu ja TV- ja radiotekniikka on muuttunut lähes täysin digitaaliseksi. Kirjoittajan oma ammattiura osui juuri tähän digitaalitekniikan läpimurtoon. Monet kirjoittajan uran aikana toteutetut hankkeet ovat häipyneet jo historian hämäriin. Suurelle yleisölle monet kirjassa kerrotut yksityiskohdat ja värikkäät tapahtumat ovat täysin tuntemattomia. Kirjoittaja selostaa myös paljon kritiikkiä herättäneen Digita Oy:n syntyhistorian omasta näkökulmastaan itse koettuine yksityiskohtineen.

Uran edetessä kirjoittajan ura eteni teknisistä tehtävistä kohti ylintä johtoa ja pitkä ura teknisenä johtajana 2001–2013 tarjosi mielenkiintoisen näköalapaikan ison yhteiskunnallisesti merkittävän medialalon joskus melko värikkäaseen taustamaailmaan. Kirja kertoo elävästi yhtiön valtapeleistä erityisesti vuosina 2001–2013 ja valottaa poliittisesti sitoutumattoman ammatilaisen ja entisen masto- ja antenni-insinöörin kohtaamia vaikeuksia tuulisella huipulla.

Kirja on hyvä läpileikkaus Yleisradion tekniikan kehityksestä, erään diplomi-insinöörin urakehityksestä ja muutosten vaikutuksista insinöörien työhön.”

Lähde: <https://www.adlibris.com/fi/kirja/40-vuotta-yleisradioinsinöörinä-9789528009146>

Strengellien sukuseura ry:n vuosikokous pidettiin sunnuntaina 21.08.2022 Scandic Grand Central Helsinki hotellissa.

Ennen virallista vuosikokousta oli ohjelmassa; Jaana Salmisen lauluesitys ja yhteislaulua, sekä DI Jorma K. Laihon esitelmä ”Urani vaiheita 1973 - 2013 yleisradioinsinöörinä”.

Strengellien sukuseura ry:n vuosikokous

1) Kokouksen avaus

Strengellien Sukuseura ry:n puheenjohtaja Leena-Kaarina Brown avasi kokouksen toivottaen läsnäolijaa tervetulleiksi.

Vietettiin hiljainen hetki edellisen kokouksen jälkeen pois nukkuneille sukuun kuuluville.

2) Valittiin kokouksen puheenjohtaja, sihteeri, kaksi pöytäkirjantarkastajaa ja kaksi ääntenlaskijaa

Puheenjohtajaksi valittiin Jari Strengell, sihteeriksi valittiin Leena-Kaarina Brown.

Pöytäkirjantarkastajiksi sekä ääntenlaskijoiksi valittiin Jorma K. Laiho ja Terttu Strengell.

3) Todetaan kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus

Kokous todettiin lailliseksi ja päätösvaltaiseksi. Kokouksessa oli läsnä 27 henkilöä. Kokouskutsu oli Helsingin Sanomissa 10.07.2022, ja kevään 2022 aikana kutsu on myös julkaistu Strengellien Sukuseura ry:n jäsenlehdessä, -kotisivuilla sekä myös molemmilla Face Book sivuilla.

4) Hyväksytään kokouksen työjärjestys

Työjärjestys hyväksyttiin.

5) Esitetään tilikausittain 2020 – 2021 tilinpäätös, vuosikertomus ja toiminnantarkastajan lausunto

Hyväksyttiin vuosikertomukset, tilinpäätökset ja toiminnantarkastajien lausunnot

6) Päätetään tilinpäätöksen vahvistamisesta ja vastuuvapauden myöntämisestä hallitukselle ja muille vastuuvollisille

Tilinpäätökset vahvistettiin ja vastuuvapaus myönnettiin tilivelvollisille (liite)

7) Vahvistetaan toimintasuunnitelma 2021-2023, tulo- ja menoarvio sekä liittymis- ja jäsenmaksujen suuruudet seuraavaksi toimikaudeksi

Vahvistettiin toimintasuunnitelma ja talousarviot (liite). Jäsenmaksun suuruus 25,00€.

8) Päätetään hallitukseen valittavien varsinaisten jäsenten ja varajäsenten lukumäärästä

Päätettiin hallituksen varsinaisten jäsenten lukumääräksi viisi (5) ja hallituksen varajäsenten lukumääräksi yksi (1)

9) Valitaan hallituksen puheenjohtaja ja muut jäsenet ja mahdolliset varajäsenet

Valittiin hallituksen puheenjohtajaksi Brown Leena-Kaarina.

Hallituksen jäseniksi valittiin Johnsson Tuula, Hoffren Pia, Hoffren Irmeli, Salminen Jaana.

Hallituksen varajäseneksi valittiin Johnsson Anitta.

10) Valitaan toiminnantarkastaja ja tälle varahenkilö seuraavaksi toimikaudeksi

Toiminnantarkastajaksi valittiin Liisa Saarelainen ja varahenkilöksi Terttu Parkkonen.

11) Valitaan suvun esimies

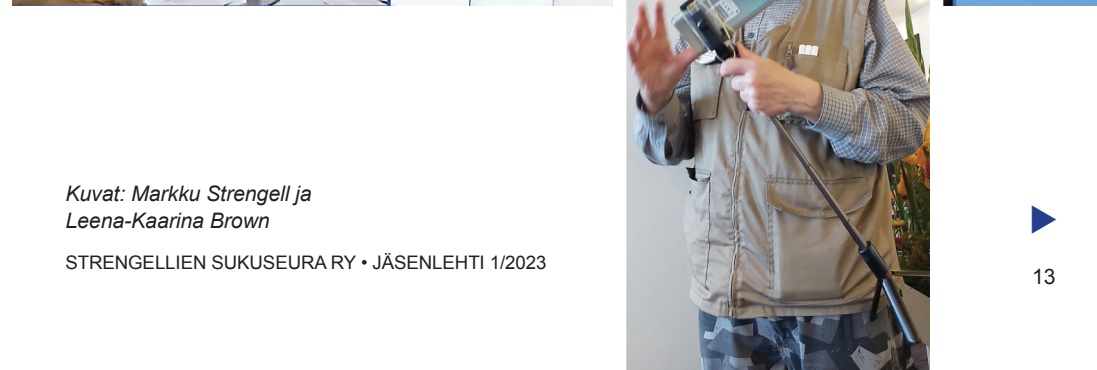
Suvun esimieheksi valittiin Jari Strengell.

12) Kokouksen päätös

Puheenjohtaja päätti kokouksen klo 16.00. ♦

STRENGELLIEN SUKUSEURA RY:N VUOSIKOKOUS 21.08.2022 SCANDIC GRAND CENTRAL HELSINKI

Kuvat: Markku Strengell ja Leena-Kaarina Brown

Kiitos kaikille osallistujille, tilaisuudessa oli välitön ja mukaansa tempaava tunnelma.

Kiitos Jorma K. Laiho mielenkiintoisesta esitelmästä ja Jaana Salminen kauniista lauluesityksestä sekä mainioista yhteislauluista.

Muistoja menneiltä vuosilta.

ENTISINÄ AIKONA OLI TAPANA LÄHETTÄÄ KAIKILLE KOKOUKSEEN OSALLISTUVILLE YHTEISKUVA, NIMINEEN PÄIVINEEN. NYKYÄÄN MEITÄ SITOO TIETOSUOJALAKI, JONKA PUITTEISSA ON SUKUSEUROJENKIN TOIMITTAVA, JA SIKSI EMME JULKAISE NÄIDEN KUVASSA OLEVIA HENKILÖIDEN NIMIÄ. MUTTA TOKI TE OMAT SUKULAISENNE NÄISTÄ KUVISTA TUNNISTATTE, VAI KUINKA.

SUONENJOKI, Hotelli Kestikeisari 06.07.1975
vuosikokous

TAMPERE, Hotelli Emmaus 03.07.1976
vuosikokous

HIILLOSENSALMI, Orilammen lomakeskus 05.07.1986
vuosikokous

HIILLOSENSALMI, Orilammen lomakeskus 29.06.1996
vuosikokous

VÄÄKSY, Hotelli Tallukka 06.07.2002
vuosikokous

KUOPIO, Hotelli Rauhalahdi 05.07.2003
30-vuotiskesä-tapaaminen

LAUKAA, Kylpylähotelli Peurunka 02.07.2005
Sukukirjan julkaisu- ja vuosikokous

HÄMEENLINNA, Aulanko 02.07.2008 vuosikokous

*Tervetuloon
Kuopiossa
26.8.2023
ja luodaan
uusia
muistoja!*

HEINOLA, hotelli Kumpeli 1.7.1989
Strengellien Sukuseura ry:n 15-vuotisjuhlakokous

LAHTI, Messilä 14.7.1984
Strengellien Sukuseura ry:n 10- vuotisjuhlakokous

VARKAUS, Kuntoranta 2004
Strengellien Sukuseura ry:n kesätapaaminen

Kirkottaminen

Äidin kirkottaminen synnytyksen jälkeen ja lapsen elämän alkuun liittyviä uskomuksia

Kirkottaminen tapahtui 40 vuorokautta synnyttämisen jälkeen. Siihen saakka hyvin monissa eri kulttuureissa pidettiin synnyttäneitä naisia epäpuhtaina. Synnytyksen ja kirkottamisen välisenä aikana naisen piti elää rajoitettua elämää. Käytännössä häntä pidettiin pakana kirkottamiseen saakka.

Ennen kirkottamista oli kiellettyä mm. syöminen muiden seurassa, kätteleminen (erityisesti miehen) tai veden hakeminen kaivosta. Mikäli kirkottamaton nainen haki vettä kaivosta, oli vaarana menninkäisten ja sammakoiden tulo sinne. Kirkottaminen eli kirkkoon otto oli Ruotsin valtakunnan kirkkoissa käytössä keskiajalla, mutta monesti vielä uskonpuhdistuksen jälkeenkin. Tämän toimituksen avulla nainen pääsi uudelleen seurakunnan jäseneksi ja samalla se toimi puhdistautumismenona.

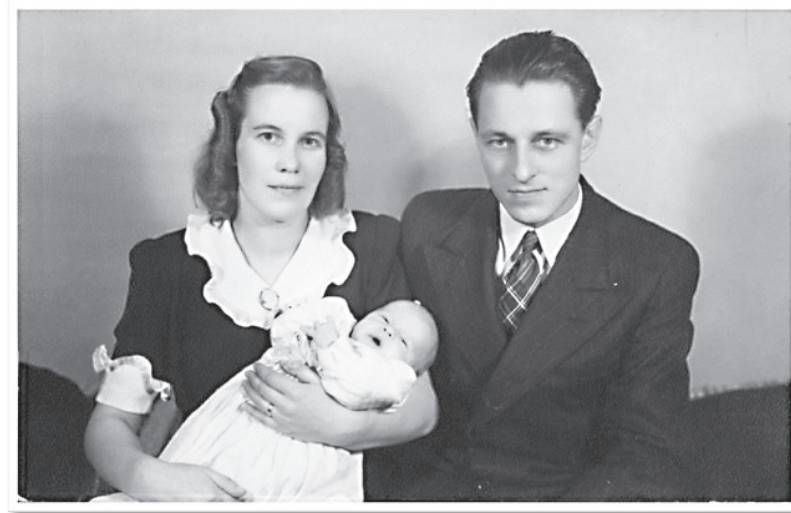
Kirkottaminen mainitaan kirkkojärjestyksessä vuodelta 1571 ja uudelleen vuoden 1686 kirkkolaissa. Vaikka tapa hiipui vähitellen, jäi se evankelisluterilaisessa kirkossa kokonaan pois käytöstä vasta 1800-luvun lopulla. Ortodokseilla perinne jatkuu edelleen. Säilyneiden tietojen perusteella kirkottaminen tapahtui 1600-luvulla kirkon keskilattialla tahi saarnastuolin edessä, mutta myöhemmin alttarin luona tahi sakaristossa.

Kaste piti toimittaa suuren lapsikuolleisuuden takia mahdollisimman pian.

Useasti turvauduttiin hätäkasteeseen, jonka kuka tahansa rippikoulun käynyt saattoi toimittaa. Kastaja luki virsikirjasta jonkun luvun

Kuvassa nuori äiti Rauha Strengell sylissänsä vasta kastettu Irmeli vauva.

STRENGELLIEN SUKUSEURA RY • JÄSENLEHTI 1/2023

Kuvassa Rauha ja Eino Strengell esikoistyttyärensä Irmelin kanssa.

ja antoi lapselle nimen. Mikäli lapsi jäi eloon, oli hätäkasteen antanut joko kummina tai vähintään todistajana paikalla. Kumma kyllä, kirkkolaissa vuodelta 1686 ei määriteltä kummien määrää muuta kuin monikossa. Näin jäi elämään tapa, että kummeja on vähintään kaksi.

Perimätietoa, joka auttoi lasta myöhemmin elämässä

Eri puolilla maatamme on uskottu tiettyjen keinojen auttavan lasta myöhemmässä elämässä. Näihin lukeutuivat mm. seuraavat uskomukset:

Kirjan lehti kapaloön, jos lapsesta haluttiin hyvä lukija

Hopeamarkka, jos haluttiin hyvän onnen seuraavan lasta

Itku kasteella merkitsi rikkautta

Jos OIKEIN KOVAA huusi, tuli pojasta lakkari!

Nimenantamiseen on liittynyt paljon erilaisia uskomuksia

Vaikka kaste on nimenomaan kristillinen sakramentti, annetaan sen yhteydessä yleisesti lapselle nimi. Lapsen nimen keksimiseen on luonnollisesti ollut monia tapoja ja siihen on liittynyt myös erilaisia uskomuksia. Suomalaisten etäisillä sukukansoilla nimeä

lapselle on etsitty esimerkiksi nimiä luettelomalla, jolloin lapsen itku tietyn nimen kohdalla on tulkittu merkiksi sopivasta nimestä.

Tietäjä saattoi myös iskeä tuluksilla tulta nimiä luettellessaan ja oikea nimi löytyi taulan syttyessä. Kyse oli samalla usein myös sen selvittämisestä, kenen sukulaisen sielu oli lapseen asettunut. Nimi voitiin myös valita lapsen syntymän aikaan vallinneiden olosuhdeiden mukaan.

Monesti perheen esikoispoika nimettiin isänsän mukaan ja esikoistytär äidinäidin mukaan. Sukututkimuksessa onkin mahtavaa seurata, löytyykö eri sukuhaaroista suvun omia nimiä – nimiä, jotka toistuvat sukupolvesta toiseen.

Etunimilaki tuli voimaan vasta vuonna 1946

Tiesitkö muuten, että etunimilakimme tuli voimaan vasta vuonna 1946. Tuolloin nimien kirjoitusasut vihdoin vakiintuivat ja kansalainen saattoi edellyttää, että nimi on kirjoitettu eri paikoissa täsmälleen samassa muodossa. ♦

Lähde: Suoralainaus My Heritagen historiasivustolta. <https://blog.myheritage.fi/historia/> annikka 27 syyskuun, 2022

Kuvat: Enni Strengellin perheen albumista.

STRENGELLIEN SUKUSEURA RY • JÄSENLEHTI 1/2023

Minun Tarinani

Kuvassa Terttu Parkkonen

Valmistuin mielisairaanhoidajaksi Kuopion sairaanhoito oppilaitoksesta 1977 jouluksi. Työskentelin sitten mielenterveystyössä Helsingissä ja Espoossa muutamia vuosia.

Tampereella opiskelin sairaanhoidajaksi, ja sieltä valmistuin 1982, jonka jälkeen palasin takaisin Etelä-Suomeen. Työskentelin edelleen sairaanhoidajana. Pieksämäelle muutimme vuonna 1986 lokakuun lopussa, ja talvi alkoi kovana jo ennen joulua – kovat pakkaset jatkuivat maaliskuun loppuun. Eläkkeelle jäin sairaanhoidajan työstä 1.12.2016. Sain tehdä työtä, joka merkitsi minulle paljon ja työskentelin niin hyvin kuin vain pystyin ja sydän mukana sairaita hoitaessa.

Pieksämäeltä muutimme Virtasalmelle Väisälän kylään mieheni Tuomon kotipaikalle elokuussa 1991. Lunastimme paikan itsellemme, ja siitä alkoi rakennusten ja pihapiirin kunnostaminen. Olemme neljäs sukupolvi, joka asuttaa tätä paikkaa. Täällä historia tuntuu ja näkyy. Tunnemme suurta kunnioitusta tätä paikkaa ja luontoa kohtaan. Täällä kasvaa vielä naava puissa eli hengitämme puhdasta ilmaa. Luonto tarjoaa myös hyvin paljon ravintoa marjojen ja sienten muodossa.

Harrastin työssä käynnin ohessa lähinnä ulkoilua ja liikuntaa. 4h-kerhon puheenjohtajana toimin yhden vuoden vuosina 1996–1997. Molemmat tyttäremme lauloivat vuosia Musicat-kuorossa Pieksämäellä: Niina oli kuorossa 8 vuotta ja Sini 10 vuotta. Silloin kuuluin kuoron vanhempainyhdistykseen siihen saakka, kun omat lapset jäivät pois. Vanhempainyhdistyksenä teimme paljon kaikkea eli leivoimme myyjäisiin ja hankimme siten kuoro toimintaan rahaa. Olimme mukana kuoron leireillä auttamassa, missä apua tarvittiin. Olin myös Musiikkikoulun kannatusyhdistyksen johtokunnassa useita vuosia mukana. Sielläkin leivoin kevä- ja joulujuhlien tarjoamiset kahville, siten saatiin rahaa, joka siten jaettiin stipendeinä lapsille kevätkuuhlassa.

Kuvassa tyttäreni Sini lapsensa Veini kanssa

Strengellien suvun kantaisä I. Olof Strengell (Strengell), II. Olof Strengell (Strängell), III. Heikki Strengell, IV. Heikki Strengell, V. Anna Maria Strengell, VI. Abraham Johan Strengell, VII. Elias Strengell, VIII. Amanda Strengell, IX. Veikko Ilmari Viljakainen, X. Terttu Mirjami Viljakainen.

Väisälän Marttoihin kuuluin vuosia: olin aktiivinen osallistuja ja järjestin ohjelmaa myös kokoontumisiin. Pidin myös kotonamme Martta-illan ja järjestin tarjoamiset. Martoista jäin pois vuonna 2014.

Eläkkeelle jäätyäni kävin vähän yli vuoden töissä sairaanhoitajana: tein sijaisuuksia, kun oli kova tarve. Sitten kuitenkin ajattelin, että minun oli aika jäädä pois ja toteuttaa vielä joitain haaveitani.

Mannerheimin lastensuojeluliitto

Hakeuduin Mannerheimin lastensuojeluliiton infotilaisuuteen, ja siellä tuntui, että tämä toiminta sopisi minulle. Koulutukset käytyäni, olen toiminut nyt jo viiden vuoden ajan perhe-kummina eräässä perheessä. Olen saanut valtavasti itselleni tästä toiminnasta – toki annan myös käyttöön kokemustani ja tietotaitoni. Olen luvannut, että käyn perheessä niin kauan kuin minua siellä tarvitaan. Raportoin kaikki käyntini koordinaattorille, ja liitto tarjoaa koulutusta sekä myös mukavia tapaamisia muiden vapaaehtoisten kanssa.

Eläkeliiton Virtasalmen yhdistys

Toimin Eläkeliiton Virtasalmen yhdistyksessä puheenjohtajana: minulla on nyt menossa neljäs vuosi, ja puheenjohtajan toimiaika on kuusi vuotta. Sitten on jäätävä pois. Täällä järjestetään toimintaa jäsenille, retkiä, teatteria, tutustumiskäyntejä sekä erilaisia luentotilaisuuksia. Kysymme jäsenistön toiveita, siitä minkälaista toimintaa he haluaisivat meidän järjestävän. Hallituksen kokouksia pidetään kerran kuukaudessa.

Väisälän Lähetyspiiri

Toimin myös Väisälän Lähetyspiirin vetäjänä. Kokoonnumme kolmen viikon välein jonkun kotona tai seurakuntakodilla. Pidän yleensä meillä vuoden ensimmäisen piirin ja keväällä viimeisen – samoin syksyllä aloitan piirin meillä. Alustan joko itse piirin tai sitten pyydän seurakunnasta kansainvälistä lähetyspiiriä mukaan, ja joskus olemme saaneet jonkun kantoreista mukaan, jolloin olemme saaneet laulaa oikein kunnolla ja toiveittemme mukaan.

Tämän pestin jouduin ottamaan, kun edellinen, kymmeniä vuosia Väisälän Lähe-

Kuvassa tyttäreni Niina, Sinin lapsen Veini kanssa

tyspiiriä vetänyt henkilö joutui luopumaan tehtävästä. On ihana katsoa, kuinka tärkeä tämä piiri ihmisille on. Keräämme kokouksissa pienen kahvimaksun, mikä sitten käytetään autettaville. Sovimme yhdessä, mikä on avustuskohteemme.

Pieksämäellä Uudenkirkon korttipaja

Käyn vapaaehtoisena Pieksämäellä Uudenkirkon korttipajassa: olen yksi kolmesta ohjaajasta. Siellä tehdään kortteja erilaisista materiaaleista, perimme pienen materiaalmaksun ja rahat käytämme tarvikkeiden ostoon. Tämä on mukava ja lämminhenkinen piiri, ja ihmiset tulevat ja lähtevät iloisin mielin. Tämä piiri kokoontuu kerran kuukaudessa.

Pieksämäen Tehy, Strengellien Sukuseura ry ja Sukuseura Viljakainen ry.

Tarkastan varsinaisena toiminnantarkastajana Pieksämäen Tehyn ammattiosaston toimintaa ja tilejä yhden toisen henkilön kanssa. Kahdestaan tämä sujuu hyvin ja olemme tarkastaneet yhdessä jo useamman vuoden. Strengellien Sukuseura ry:n olen varatoiminnan tarkastajana.

Kuulun sukuseura Viljakaisen (olen os. Viljakainen) hallitukseen, ja olen myös varapuheenjohtaja.

Lapset

Lapsemme ovat lentäneet kodista omille teilleen opiskelujen ja työpaikkojen takia. Vanhempi Niina on luokanopettaja ja myös musiikin opettaja, mutta on tällä hetkellä opintovapaalla virastaan ja työstää väitöskirjaa. Hän asuu Helsingissä. Nuorempi, Sini on kanttori ja varhaisiän musiikkikasvattaja. Sini asuu perheineen Porvoossa. Heillä on 2,5-vuotias Veini, lapsenlapsemme. Soittelemme videopuheluita, ja näemme siten useammin. Toki käymme auttamassa aina kun tarvitaan. Onneksi he käyvät myös täällä aina kun ehtivät. Veini on ihana ilon tuoja ja saa meihinkin reipasta liikettä aikaiseksi, niin rakas lapsi.

Kuvassa mieheni Tuomo lapsenlapsemme Veini kanssa

Harrastukset

Harrastamme talvella mieheni Tuomon kanssa sulkapalloa ja pelaamme sitä yhdessä muiden eläkeläisten kanssa. Teemme myös lumityöt yhdessä kolaten ja Tuomo ajaa yleensä traktorilla lingoten ajoreitin pihalle sekä pari mökkietä. Minä kävelen ja hiihdän. Tuomo tekee polttopuita. Kesällä uimme luonnonvesissä ja pyöräilemme yhdessä katsellen kaunista Virtasalmea.

Käyn myös Seutuopiston kahdessa jumpassa kirkonkylällä sekä joka toinen keskiviikko taitopajassa, missä tehdään käsillä kaikkea kivaa. Nyt olen ajatellut käydä läpi valokuviamme ja tehdä niistä jotain kivaa. Samalla saan ne järjestykseen. Olen pitänyt myös leikekirjaa, ja minulla on joitakin leikkeitä odottamassa leikekirjaan laittoa.

Eiköhän näillä tekemisillä päästä kevääseen.

Kesällä on ihana pistää taas kädet multaan ja laittaa kasvamaan kaikkea hyödyllistä, ravinnoiksi sopivaa sekä myös kukkasia

silmän iloksi. Meillä kasvaa paljon monivuotisia kukkia ja kukkivia pensaita. Kasvatin myös Tuijan siemenistä pikkupuun alkuja, mitkä istutin viime syksynä aidaksi rajaamaan pihaamme. Väleihin istutin alppiruusuja – niitä minulla jo kasvaa kolme lähellä näitä, ja ne kukkivat jo tosi kauniisti. Pellon viereen olemme istuttaneet jalopuita, mitkä pärjäävät täällä. Pohjoispuolella kasvaa havupuita, ja eteläpuolella kukkivia pensaita, mitkä viihtyvät siellä. Eteläpuolelle mahtuu vielä pari pensasta – pitää katsoa mistä löytyy sopivat. Kävimme muutama vuosi sitten hakemassa Lappeenrannasta Pekan havupuutarhasta pieniä puuntaimia kasvamaan meille, ja ne voivat hyvin. Pekka kasvattaa uusia havuja varttamalla suomalaisiin havupuihin toisenlaista puuta ja luo siten uusia puita.

Luonnonmarjoja keräämme paljon kesällä, ja niitä käytämme pitkän talven. Omassa puutarhassa kasvaa myös erilaisia *) marjapehkeitä, ja niitä käytämme myös monella tapaa. Samoin käytämme kasvimalta kaiken mitä kasvatamme. Omenoita syömmme sellaiseen, valmistamme omenoista myös hilloa, sekä käymme puristamassa niistä tuoremehua. Talvella käytämme niitä joka päivä.

Perunoita meillä kasvaa kesäkäyttöön ja myös talveksi. Meillä ei käytetä mitään myrkyä. Kompostoimme paljon, ja käytämme kompostia lannoitteena. Rikkaruohot kitken pois, ja kun kitkee ennen kukintaa, ne voi käyttää katteena kasvimaalla. Kaikessa voi maistaa hyvän maun, ja perunat ovat todella hyviä. Maku on erinomainen. Kasvihuoneessa kasvatamme tomaatteja sekä vähän salaattia jne. Hyvän maun ja laadun takia haluan tehdä tämän kaiken työn.

Iloa, terveyttä sekä mukavaa yhdessä oloa. Välitetään toinen toisistamme.

Terttu Parkkonen

*) Meillä kasvaa monenlaisia marjapehkeitä, eli mustaherukkaa, punaherukkaa, valkoherukkaa sekä vaaleanpunaista herukkaa, nimeltään Aili. Tämä Aili on makeampi kuin punaherukkaa. Tietysti kasvaa myös punaista karviaista sekä keltaista karviaista.

Kuvassa Samettiruusu

Kuvassa Alppiruusu

Haluamme ikuistaa sinun sukusi historian Strengellien Sukuseura ry:n 50 -vuotisjuhlakirjaan.

*Sukuseura haluaa rohkaista jäseniään näkemään, keräämään,
kirjoittamaan, tallentamaan sekä jakamaan tarinoita,
ja siten rikastamaan Strengellien sukututkimusta.*

*Sukusi tarina kuvineen, julkaistaan Strengellien Sukuseura ry:n
50 -vuotisjuhlakirjassa, joka julkaistaan vuonna 2024.*

Jokaisen sukusi henkilön tarina on kertomisen arvoinen.

Kun keräät sukulaistasi kuvia ja tarinoita, niin kerro heille aina se mihin tarkoitukseen aineisto tulee. Lisäksi muista myös pyytää heiltä saamasi aineiston julkaisulupa Strengellien Sukuseura ry:n kaikkiin julkaisuihin.

Tarinan kerronnan tulee olla sujuvaa ja virheetöntä tekstiä. Valitettavasti emme voi maksaa toimitus-, kuva- tai kirjoitus palkkiota, koska kirja tehdään pääosin vapaaehtoistyönä.

Kuvat, tekstit ja piirroksat tallennat sähköiseen muotoon.

Tekstit kirjoitetaan Word- tai RTF-muodossa

Kuvat tallennetaan PDF- ja JPG -muodossa.

Kuvien ja kuvatekstien tulee olla numeroituja. Kuvassa on myös ilmoitettava kuvaajan nimi. Jos kuvia sijoitellessa tekstiin, niin kuvan numero ja kuvateksti on oltava merkittynä tekstin yhteyteen

Meille luovuttamasi aineiston käyttöoikeus siirtyy Strengellien Sukuseura ry:lle, ja saamme oikeuden julkaista aineiston kokonaisuudessaan, kaikissa Strengellien Sukuseura ry:n julkaisuissa.

Aineisto lähetetään sähköpostilla 30.6.2023 mennessä ositteeseen sihteeri@strengell.suvut.fi

YSTÄVÄLLISIN TERVEISIN

Leena-Kaarina Brown

Strengellien Sukuseura ry:n hallituksen puheenjohtaja

STRENGELLIEN SUKUSEURA RY • JÄSENLEHTI 1/2023

Porvoon Strengellit

Kuvassa Sofia Strengell, isoäitinsä Kaisu Strengellin (o.s Leskelä) kanssa Loviisassa.

kallisilta asukkailta ei tuntunut olevan tietoa siitä, että missä tuo Loviisassa vanhassa kaupungissa asuneen arkkitehdin Gustaf Strengellin mukaan nimetty kuja sijaitsee. Eikä ihme, sillä tuo kuja on kovin pieni ja lyhyt hiekkatie Hillerødin puistikon vieressä. Kujan varrella oli todella ränsitynyt vanha keltainen kaksikerroksinen puutalo, jonka seinässä oli kyltit "Gustaf Strengellinkuja" ja "Gustaf Strengellsgränd".

Oulusta Porvooseen

Naimisiin mentyään vuonna 1974, Pertti ja Kaisu Strengell muuttivat Oulusta Porvooseen. Perheeseen kuului kaksi undulaattia Urkki ja Veera, linnut olivat matkanneet nuorenparin mukana Oulusta Porvooseen. Undulaatti Urkin elämä oli ennätyskellisen pitkä, eli

Kuvassa Miki Yorkshirenterrieri, joka eli 19,5vuotiaaksi.

Pertti ja Kaisu Strengell vierailivat Loviisassa, tyttärensä tyttären Sofian kanssa.

Kesäisen matkan tavoitteena etsiä Gustaf Strengellinkuja Loviisan vanhasta kaupungista, sekä tehdä löytöjä Loviisan Antiikki & kirpputori messuilta. Pertti Strengell löysi messuilta Pentikin upean maljakon, jonka lähtöhinta oli 20 euroa. Pertti koetti saada tinnittyä maljakon hinnan viiteentoista euroon mutta turhaan. Kaupat tuli vaikka tinkiminen ei onnistunut, tosin maljakon käypä hinta on huomattavasti kalliimpi ja siten löytö oli hintansa väärtti. Joten se osuus matkasta oli saavutettu.

Vielä oli jäljellä varsinainen tehtävä, eli löytää arkkitehti Gustaf Strengellinkuja. Pai-

STRENGELLIEN SUKUSEURA RY • JÄSENLEHTI 1/2023

16 vuotiaaksi. Porvoossa sitten hankittiin perheeseen myös koira Miki Yorkshirerrieri, jolla elämäkaari päättyi 19,5vuotiaana. Eläimet on tässä porvoolaisperheessä hoidettu poikkeuksellisen hyvin. Tilastojen mukaan: Yorkshirerrierin elinikä on 11–15 vuotta ja hyvin hoidetun Undulaatin elinikä 10-15 vuotta.

Perhe

Porvoosta Pertti ja Kaisu Strengell tekivät lähes koko työuransa. Pertti oli Nesteellä tuotannon suunnittelija ja Kaisu Porvoon Osuuspankin ruokailun emäntä. Siellä syntyvät molemmat heidän tyttärensä, Ann-Mari ja Katrin. Eläinrakkaus periytyi myös tyttärelle, joilla lemmikkeinä olivat hamsterit Limppu ja Lettu, sekä kani Nikke-Nakke. Pertti ja Kaisu ovat isovanhempia ja heillä on kolme lastenlasta. Ann-Marilla on tytär Sofia ja Katrinilla on kaksi poikaa Aukusti ja livari. Lapsenlapset tuovat isovanhemmille iloa ja lapset ovat usein heidän luonaan Porvoossa

Nyt Kaisulla ja Pertillä on leppoisia eläkepäiviä Porvoossa, komean puutarhan äärellä. Siellä, eläkepäiviään myös Pertin vanhemmat Eino ja Rauha aikoinaan viettivät.

Kaisun ja Pertin yhteisenä harrastuksena on puutarhan hoito, tästä oivana esimerkkinä kuvan upea Pasuunakukka.

Kuvassa Pertti Strengell tyttärensä poikiensa Aukusti ja livari kanssa

Toimitus: L-K Brown.

Kuvat: Kaisu ja Pertti Strengell.

Terttu Parkkonen

Tertun leivontaohjeet

Marsipaani-kookospullat

Taikinasta tulee noin 35 pullaa.

Taikina:

- 2,5 dl maitoa
- 25 g hiivaa
- 1 muna
- 1 tl suolaa
- 1 dl sokeria
- 100 g voita tai öljyä
- 7 dl vehnäjauhoja

Hiiva liotetaan haaleaan maitoon. Lisätään muna, suola, sokeri. Alustetaan vehnäjauhoilla tasaiseksi ja lopussa öljy tai voi.

Täyte:

- 150 g voita
- 1,5 dl sokeria (Terttu: 1 dl, koska marsipaanissa on sokeria)
- 1 tl vaniljasokeria
- 2 munaa
- 3,5 dl kookoshiutaleita
- 1 dl vehnäjauhoja marsipaanipötkö

Vaahdota rasva ja sokeri. Lisää munat vatkatun. Tämän jälkeen muut aineet sekoitetaan joukkoon. Kaulitse pohjataikina suorakaiteen muotoiseksi (60*20 cm). Levitä täyte levyille ja kääri rullalle. Saumakohta nipistetään kiinni. Leikataan rulla terävällä veitsellä noin 3 cm:n paksuiksi paloiksi. Nostetaan palat paperivuokiin ja annetaan kohota. Voidellaan pullat munalla. Paistetaan noin 10-15 min. 225°

Ohje kirjasta "Makujen maailma, leivonnaiset" Marita Joutjärvi ja Tertun omat ohjeet.

Pullaystävän rahkapiirakka

1 uunipellillinen tai kahteen vuokaan piirakkaa.

Pohja:

- 2 dl maitoa
- 1 pussi kuivahiivaa (11 g)
- 1 dl sokeria
- 1 tl suolaa
- 2 tl kardemummaa
- 1 muna
- 6-7 dl vehnäjauhoja
- 100 g voita (Tertun vinkki: öljyä)

Kun käytetään kuivahiivaa, maito pitää lämmittää noin 42°, jotta hiiva toimii. Sekoitetaan kuivat aineet maitoon ja lisätään lopuksi öljy.

Ohje kirjasta: "Suosituimmat kotileivonnaiset", Heli Bergius ja Tertun vinkki.

Täyte :

- 1 prk maitorahkaa
- 2 munaa
- 1,5 dl sokeria
- 1 sitruunan mehu
- 1 rkl vaniljasokeria
- 1 dl rusinoita (voi jättää pois)

Tämä ohje riittää 2,5 dl:n taikinapohjalle eli molempiin pyöreisiin piirakkavuokiin. Täytteen aineet sekoitetaan keskenään ja laitetaan pohjan päälle. Piirakat paistetaan 175° uunin alatasolla noin 40 min.

Ohje kirjasta: Makujen maailma, leivonnaiset, Marita Joutjärvi.

Rönttöset

Täyte:

- 2 kg kuorittuja perunoita
- 3 dl ruisjauhoja
- 4 dl puolukkasurvosta
- 2 tl suolaa
- 2 dl sokeria

Keitä täytteen perunat kypsiksi. Vesi kaadetaan ja survotaan perunat tasaiseksi soseeksi. Ruisjauhot haaleaan survokseen, peitä liinalla ja imeytetään muutama tunti välillä sekoittaen. Lisätään löystyneeseen seokseen puolukkasurvos, suola ja sokeri. Imeytymisen aikana kuoritaikina.

Kuoritaikina:

- 5 dl kylmää vettä nokare hiivaa
- 3 tl suolaa
- 8 dl ruisjauhoja
- noin 3 dl vehnäjauhoja
- pari ruokalusikkaa öljyä

Liota hiivanokare veteen. Lisää hiiva ja ruisjauhot. Alusta vehnäjauhoilla kovaksi taikinaksi ja lisää lopuksi öljy. Anna taikinan rauhoittua hetki. Pyöritä taikinasta tanko, jaa palloiksi. Pyöritä palloiksi ja litistä kakuiksi. Kauli pyöreiksi levyiksi jauhoisella alustalla. Lado kuoret päällekkäin ja jauhoja väliin. Peitä pohjat muovilla kuivumista estämään. Levitä täytettä paksuhko kerros kuoren keskelle, reunoille tilaa. Nosta reunat 1 cm:n leveydeltä täytteen päälle ja rypytä. Paistetaan 250° noin 15-20 min.

Ohje kirjasta "Makujen maailma, leivonnaiset", Marita Joutjärvi). Kuhlmalainen herkku.

Terveyspommi-smoothie:

- hyppysellinen maapähkinöitä
- liraus marjamehua
- 3,5 dl vettä
- 1 banaani tai ½ banaani ja ½ omena
- 1-1,5 dl marjoja (esim. mustikka, puolukka, mustamarja-aronia)
- 1 rkl chian siemeniä
- 1-2 tl viherjauhetta (nokkonen, spiruliina, pinaatti ym.)
- ¼ tl kurkumaa tai kanelia (ceylon)
- 1/2 tl ruusumarjajauhetta tai variksenmarjaa

Joka aamu kukonlaulun aikaan teen tä-

män terveyspommin kahdelle. Maapähkinöiden hinta-laatusuhde on mielestäni oikein hyvä ja antaa perustan smoothieen. Anja-äidin marjamehu tai oma tekemäni puolukka-tuoremehu taas ovat oiva pohja muille aineosille. Liemen voi rakentaa oman maun mukaan. Kuivattuja terveellisiä ravintotuotteita löytyy niin marjoista kuin kasveistakin.

Joskus voi lisätä, vaikka proteiinijauhetta, jos haluaa sporttisemman version. Hedelmistä ja marjoissa on paljon valinnanvaraa. Laita kaikki kannuun ja eikun kone laulamaan.

Ohje: Jaana Salminen, Strengellien suvun hallituksen jäsen ja rahastonhoitaja

Jaana Salminen

STRENGELLIEN SUKUSEURA RY 50-VUOTISJUHLA

Strengellien Sukuseura ry. on perustettu 04.11.1973 Kuopiossa ja mukana tuolloin oli 61 sukuun kuuluvaa henkilöä. Sukuseuran sääntöehdotus oli laadittu jo etukäteen ja lähetetty muutamille sukuun kuuluville henkilöille, että he alustavasti tutustuisivat ehdotukseen. Myöskin sukuseuran johtokuntaa varten oli tehtäväjakoehdotus. Keskustelujen jälkeen kaikki hyväksyttiin yksimielisesti niin, että sukuseura

päätettiin perustaa, ja perustamiskirjan Yhdistysrekisterin hyväksyttäväksi allekirjoittivat Erkki ja Ritva Strengell ja Martti Strengell. Sukuseura aloitti toimintansa heti sen perustamisesta lähtien. Johtokunnan esimieheksi (joksi puheenjohtajaa tuolloin sääntöjen mukaan kutsuttiin) valittiin Erkki Strengell ja varapuheenjohtajaksi Martti Strengell 1973–1981.

(Strengellien sukukirja I, s. 41)

SCANDIC KUOPIO 26.8.2023

Satamakatu 1, Kuopio